

## Hajtman Kornél

# előadás 2

nem volt több mondanivalója  
egy kövön ült hallgatott  
a tanítványok némán körülötte  
nem mertek megszólalni

a mester felállt  
odasétált egy öreg tölgyfához  
levette köpenyét megmutatta melleit

este lett és éjszaka  
csak állt meredten  
a hajnal apró harmatcseppjeivel

a mester intett  
odamentek  
szájukba csepegtette bimbójáról a vizet  
már mindet tudtok

a tölgyfa oldala megnyílt  
a mester belépett  
újjászületek  
lezárult a fa

a tanítványok nem értettek semmit

## bárki

holdfényes termekben  
néma tükrök élesen  
verik vissza a testeket  
emberek egymásnak háttal

pucéran nézik magukat  
férfiak és nők  
mint a nagykönyvben  
megtörtén túrik  
a tükör hazugságait

aztán a csend  
a hangtalanság láva  
megkeményedett sorsok

hajnali fényben  
megreped a megdermedt magma

a tükrök elhomályosodnak  
a nagykönyv lapjai szanaszét

de a sarokban még  
a megtört emberek és hazug képeik  
összetörnek  
a szilánkokkal akarják  
magukat boldoggá faragni

## VÍRUS

rozsdás szélérőművek  
moha a napkollektoron  
omladozó hűtőtornyok  
csend ősiskerti idill  
távol a szigeten  
felegyenesedik egy majom



**NÉMETH JÁNOS:** Kiállítási enteriőr